

21 ЛИСТОПАДА - ДЕНЬ ГІДНОСТІ ТА СВОБОДИ

БОРАТИН

сила об'єднаних громад

ЗБІРНИК

ЕСЕ ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ

«Я ГІДНИЙ НЕСТИ ІДЕЮ...»

Богдана Приступа

Яку ідею готова я нести?
Та хіба можна зрадити ідеї.
За які гинули студенти молоді
Під Крутами у 18 далекім?

За що Майдан гудів і помирав.
За що найкращі гинуть на війні солдати,
І хустку чорну зав'язала мати?

Я- за Державу, Гідність та Свободу.
За Мир та Незалежність нашу молоду,
За Пам'ять тих, хто боротьби обрав дорогу
За Україну – вічну і святу!

Я – українка, дуже цим горджуся,
Своє майбутнє їй я присвячу,
Моїй країні – Україні милій,
Усьому світу я про неї прокричу.

Бо вона – наша, рідна й неповторна,
Усі віки боролась за своє.
Завжди тепер ми будем непоборні
Для неї б'ється моє серце молоде.

Я буду вчитись, багато буду вчитись.
Бо це сьогодні мій найважливіший фронт.
Усе ми відбудуємо і будем вільно жити
Без недругів, без воєн, без тривоги.

Ангеліна Мартинюк

Молодь України, як ми вже не раз за нашу історію помітили, завжди намагалась нести в маси міцну ідею єдності та ідентичності нашого народу. У такі важливі, в історичному аспекті, дні я часто рефлексую. Сьогодні я теж пригадала, як у 2013-му, починаючи з 21 листопада, я з батьками сиділа перед телевізором (прямо як у перші дні повномасштабної війни) і слідкувала за кожним рухом на Майдані і багатьом іншим містам. Чимдалі все погіршувалось, тим більше мій тато говорив, що теж поїде туди. Мій 12-річний розум теж хотів туди. Бо я не хочу відпустити свого батька самого, не хочу лишити свою країну в руках головної маріонетки російського диктатора. Я склала всі пазли і молилась, щоб всі жахливі події були не марними. Яку б ціну ми не заплатили. Тоді я вперше усвідомила, що справжня свобода здобувається лише потом і кров'ю. Я хочу бачити свою Україну як повноцінну частину Європи, а не як «постсовецьку страну».

З того моменту все почалось. Тоді в моїй голові пустила корінь ота «національна ідея». Всі ці 9 років я намагаюсь пронести ідею через свою творчість, через співи народних пісень і в нас і за кордоном; через носіння вишиванки «бо захотілось», а не «бо сьогодні день вишиванки»; через свій маленький україномовний блог, коли

всі говорили, що з російською стають популярними швидше; через сльози кожного разу, коли лунає «Пливе кача...» І зараз я дуже радію, не тільки тому, що мої друзі та знайомі відмовляються від усього російського, а й тому, що я і до цього намагалась боротись з цим злом сама. Хоч це і не було «модно». Так мене виховували мої батьки, так виховували і їх.

Коли б не настала наша перемога, я можу вже сказати, що для усього світу Україна стала взірцем боротьби за гідність і свободу. За те, чого ніколи не було і не буде в нашого ворога. Я хочу щоб всі-всі дорослі більше ніколи не говорили фраз «А в советах ... .. було краще». Не було. Чому ті, хто народилися в дев'яностих і нульових знають про «совети» набагато більше правди, ніж ті хто жив в той час? Це тому, що ми знаємо, що все пов'язане з росією автоматично стає обманутим, бідним і жорстоким.

Перші найбільші і найщиріші сльози радості будуть у мене в день нашої перемоги. Другі – в день, коли моя країна стане членом ЄС. Треті – коли мої діти не просто не цуратимуться своєї держави, а й далі любитимуть її усім серцем. Четверті – коли я від старості помиратиму в навіки вільній суверенній Україні.

Анастасія Веснянка

Завдяки їм

Чи міг би уявити хтось з нас, що у ХХІ столітті в нашому житті матиме місце війна? У дитинстві ми могли фантазувати, що колись станемо свідками війни роботів, адже живемо у еру цифрових технологій. Та ні, сьогодні війна в нашому домі. На цій війні гинуть живі люди. Та найстрашніше – гинуть діти...

Сьогодні українці змушені боротися за право жити у власній країні. Кілька мільйонів українців змушені були покинути свій дім задля порятунку, аби зберегти своє життя та здоров'я. І ці люди не відмовилися від своєї Батьківщини, їм безмежно важко жити далеко від свого рідного дому та рідних.

Тисячі молодих людей з першого дня повномасштабного вторгнення взяли зброю до рук і захищають свій дім сьогодні. Ці люди знають для чого вони стоять, а головне – за що та за кого. Хтось бореться за територію, хтось - за народ, хтось – за культуру, хтось - за мистецтво. Боротьба кожного важлива, бо не існує жодного напрямку де не триває запекла війна. Окрім того, що ми боремося на полі бою, війна триває і у відносно спокійних регіонах. Ми боремося на інформаційному, культурному та волонтерському фронтах.

А як я наближаю нашу перемогу? Звісто, займаючись волонтерською діяльністю, яка спрямована на допомогу Збройним силам України.

До речі, про волонтерство. Що ж було б сьогодні, якби волонтери не встали до своєї надважливої праці? Відповідь, як на мене, очевидна... не було б нас. Хоча, можливо, були б. А чи жили? Ні – існували...

Волонтерський рух українців – колосальний. Якби не волонтери, військові не були б забезпечені усім необхідним. Бо, окрім того, що забезпеченням війська має займатися Міністерство оборони України та Генеральний штаб Збройних сил України, усі українці мають працювати на спільну перемогу. Все, що нині робить пересічний українець, повинно наближати нашу ПЕРЕМОГУ!

Особисто мене, щиро тішить той факт, що більшість волонтерів-молоді люди, адже саме за ними квітуче майбутнє України.

Для мене ж війна настала далеко не двадцять четвертого лютого дві тисячі двадцять другого року. Вона триває з чотирнадцятого. Війна навчила мене описувати свої емоції у віршах. Першим моїм віршем війни став «Янгол з ЗСУ»:

«...Мій янгол носить український камуфляж,
Міцно притискає до тіла гвинтівку,
Бо одного дня обрав сірий бліндаж,
А не гарячу закордонну путівку...»

Хоч на час початку воєнних дій на Сході у мене не було родичів чи знайомих, які воювали чи змушені були стати біженцями, війну я відчувала... Передусім, на свята. Коли ще, будучи трішки меншою, готувалася зустрічати Новий рік. Тоді я мимовільно чула з телебачення про те, що поки я тут, хтось – там. Десь там, у Східних регіонах нашої держави, при несамовитому холоді, в незручних берцях та зі зброєю в руках хтось виборює для мене можливість радіти. Цей хтось невідомий для мене та більшості українців, але такий рідний...

Я завжди дякую кожному, хто перебуває на полі бою поки я вдома. Подумки чи навіть молитвою. Бо це – найменше, що я можу подарувати йому взамін за збережене життя. Тож з кожним днем все більше усвідомлюю, що робити все можливе, що залежить від мене, необхідно. Адже хтось робить все можливе та неможливе для нас.

Тож, задумайся, що ти будеш згадувати з своїх вчинків у день нашої ПЕРЕМОГИ?! А цей день точно настане! Він настане завдяки молоді, яка бореться за нашу незалежність від часів

Революції гідності, воюючи пліч-о-пліч з старшим поколінням на полі битви! З ними ми обов'язково ПЕРЕМОЖЕМО! Пам'ятаймо, чиї ми нащадки! ГІДНІСТЬ ТА СВОБОДА – найвища цінність нашого народу!

Уляна Риковська

9 років тому, коли розпочалися події, пов'язані з Революцією гідності, мені було всього чотири. Проживаючи своє безтурботне дитинство, я не знала, наскільки важливими стануть у 2022 році для мене слова «воля», «демократія», «незалежність».

Сьогодні кожен українець бореться за право мати щасливе майбутнє, без ярма московщини. Усвідомлюючи важливість кожної людини, я вирішила, що моя місія - бути розумною українкою, наполегливо вчитися, щоб довести, що ніякі труднощі не зламають українських дітей.

Вірю, що саме освіта і наука дасть змогу швидко відновити і ще більше розбудувати рідну Україну. Для мене важливо бути причетною до цього процесу. Мої пріоритети - вивчення української та англійської мов. Я хочу, щоб межі користування рідним словом розширювалися, а тому розглядаю можливість створення власного YouTube-каналу з корисним контентом у цьому напрямку. Також розумію, що розбудова України відбуватиметься з допомогою інвесторів. Вивчення міжнародної, англійської, мови у майбутньому дозволить мені працювати над побудовою ефективних дипломатичних відносин України з іншими державами.

Тож я чітко бачу свою Батьківщину успішною, сучасною, демократичною, а головне - незалежною. Це точно буде держава, яка самостійно визначає власний вектор розвитку. Тому зараз найголовніше - вірити у перемогу і працювати над здійсненням заповітної мрії.

Анна Шевчук

Чи ви коли-небудь задумувались над важливістю нашої мови? А як щодо важливості підтримувати та поширювати український контент? Мова, культура, музика, та багато іншого це важлива складова єдності та сили народу.

Моя ідея полягає в тому, аби давати людям можливість мати все необхідне рідною мовою, аби не доводилось схилитися на бік ворога й інших народів, втрачаючи свою ідентичність.

Культура й мова це код нації, без якого не проживе ні єдина країна. Нашу мелодійну мову забороняли сотні разів, знущались та ґвалтували її, тому особисто для мене, та для багатьох інших свідомих українців, дуже важливо підтримувати та поширювати її.

Кожного року, ще до двадцять четвертого лютого, з України виїжджали сотні тисяч українців в пошуках кращого життя, хоча проблему потрібно було шукати не за кордоном, а в своїй голові.

А що ж буде після перемоги? Виснаження, настане ще більша економічна криза, але я впевнена, що ми вистоїмо. Так само, як вистояли минулі століття, як нас намагались викорінити й стерти з лиця землі кожний спогад про нас. Так

само, як ми вистояли на цій війні. З часом Україна знову розквітне, але вже на цей раз в сотні разів красивіше, ніж раніше. «Борітеся — поборете...» як писав Тарас Григорович Шевченко.

Моя мета поширити нашу культуру не лише по всьому світу, а й достукатись до сердець та розуму самих українців, більшість з котрих спілкуються мовою та вживають контент ворога не на 9-й місяць, не на 9-й рік, а на кількох сотий рік війни та боротьби.

Антоніна Ліхван

«Ніщо не зупинить ідею, час якої настав» - це слова з пісні «Вільні люди» групи «Без обмежень». Слова актуальні як ніколи, тому що кожна людина, кожен народ, країна має свою ідею, якої дотримуються і вона для них понад усе.

Я готова відстоювати ідеї, які пов'язані зі свободою і незалежністю нашої держави. Ідеї, втілення яких приведе до розквіту й могутності моєї рідної України-неньки. Для мене такі ідеї важливі, тому що я хочу жити в країні, яка не буде схиляти голову ні перед ким, не буде залежати від інших країн, а буде мати все своє.

Зараз наша Україна замучена і вся в сльозах, адже гинуть найкращі її дочки і сини. Але я свято вірю в нашу перемогу. Пройде час і затягнуться численні рани. Після перемоги моя країна відродиться із попелу і матиме ще більшу могутність і силу ніж раніше. Хочеться бачити її квітучою, багатою, дружньою, із владою, яка турбується і переживає за своїх людей.

Нині я школярка і особливо важливого внеску я зробити не можу, проте моєю основною ідеєю є поширення і збереження всього українського: традицій, звичаїв, мови, культури, літератури. Я спілкуюся, читаю, дивлюсь фільми, слухаю музику

виключно українською мовою. В соціальних мережах ділюся книгами, посиланнями на фільми, прочитання і перегляд яких розповість про історію нашого народу. Адже це важливо знати, бо без минулого немає майбутнього!